

Mrchožroutí stehýnka

Ve vzduchu viselo napětí. Byl horký den, vzduch těžce ležel v údolí, ani lísteček se nepohnul. Dusno by se dalo krájet. Nyran si otřel pot z tváře. Skrytý za podle něho zoufale řídkým porostem vyhlížel na cestu vinoucí se vzhůru do hor. V blízkém okolí cesty číhali ukryti další čtyři jeho kumpáni. Potkal se očima s Haglesem. Kývli na sebe. Hagles byl snílek a pohodář. Měl tendenci brát věci na lehkou váhu. Nyní však číhal napjatý jako prak.

Vteřiny ubíhaly. Čekání bylo úmorné, ale kořist bude stát za to. A skutečně. Po chvíli ticho protrhl zvuk hovoru, halas a dusot těžkých nohou. Bylo jich asi deset. Šest poskoků vleklo několik těžkých beden, za zády čtyři pohůnky. A úplně vzadu... Je to možné?

Žena! Svázaná a tažená na provaze klopýtala za posledním strážcem. Bandité se rozveselili. Tahle odměna vážně stojí za to!

Už se blížili. Netušíce, jaké nebezpečí na ně číhá, halasili a smáli se. Stejně jako skrytí hrdlořezi měli z poslední královské zásilky velkou radost. Ta však nebude mít dlouhého trvání... Nyran se už už chystal dát znamení k útoku, když v tom...

Z křoví na druhé straně cesty ozvalo hrozné scvaknutí doprovázené vrčením a výkřik bolesti. "Vlk!" Hagles byl prozrazen! Stráž se na chvíli zmateně zarazila. Zmatek však ve vteřině vystřídala ostražitost a tasení zbraní. "Banditi!"

Nyran na nic nečekal, vyrazil bleskově z křoví. Strážce k němu byl právě otočený zády. Nyran byl jedním skokem u něj a srazil mu hlavu svou obouruční sekerou. Krev se rozstříkla a tělo žuchlo na zem. Otrokyně zakvílela a dala se na útěk.

"Jiffy! Chyť ji!" vykřikl vůdce tlupy, zatímco se hnal na pomoc Warenovi, který právě klesal pod náporu úderů strážného. Srazil ho topůrkem sekery, čímž ho vyvedl z rovnováhy, Waren příležitosti využil a vrazil mu dýku do břicha.

Hagles mezitím zápolil s vlkem, který jim narušil plán. Bandita měl však potrhanou ruku a všude kapala krev. Měl namále. Právě když se na něj vlk znovu vrhal, aby zasadil smrtící úder, proklál ho šíp. Ze zálohy zasáhl zpovzdálí Crab, další z jejich kumpánů.

Druhý šíp si našel strážce. Jeho lehce opancěřovaná zbroj však ránu vydržela. Šíp nicméně zůstal trčet v místě zásahu. Nyran chtěl využít příležitosti a ťal mu po nohách. Strážce však byl překvapivě rychlý a zanechal pobudovi na předloktí hluboký šrám. To už však byl sám zezadu proboden Warenem, posledním z jejich tlupy. Poslední strážce už ležel na cestě mrtvý.

Kopáči se mezitím rozprchli jako gazely, zboží však naštěstí v pudu sebezáchovy odhodili na zem.

Jiffy mezitím pronásledoval splašenou dívku, která právě mizela mezi prvními kmeny temného lesa.

"Krucinál, proč vždycky ty nejhorší práce zbudou na mě?" zavrčel červovlasý mladík, když přeskakoval překážku v podobě trnitého podrostu.

Měl ve zvyku stěžovat si na cokoli, co se ho právě bezprostředně týkalo. Ačkoli působil jako líná veš, v plnění úkolů byl spolehlivý. Dohnat holku pro něj ve skutečnosti nebude žádný problém. Poháněl ho hněv, že mu působí takové komplikace. Už ji měl znovu na dohled. Kličkovala a proplétala se mezi stromy, čímž každou vteřinou ztrácela náskok. Už ji skoro měl. Když v tom z křoví vyrazil zubatý krysokrt a ukousl dívce nohu, jen to chruplo. Otrokyně zděšeně zařvala a upadla. Než k ní Jiffy dorazil, její kvil byl umlčen dalším růžovoucím netvorem, jehož čelisti jí ucvakly hlavu.

"Kurva!" Jiffyho radost, že už ji má, se ve vteřině vypařila ve výbuchu hněvu. Jeho palcát neznal slitování a zmatení krysokrti si ani nestačili všimnout, že jsou mrtví. V krvavé brečce masa a rozdrcených kostí už nešlo poznat, o jaké tvory se jednalo.

Když se vrátil k místu přepadení, ostatní stáli u sténajícího Haglese, který si tiskl krvácející ruku. Nyran vzhlédl. "Kde máš tu holku?"

Jiffy se ušklíbl. "Ondesla si ji zubatá. Máme smůlu."

Frustrovaný řev vyplašil z koruny stromu několik havranů.

"Co se dá dělat? Poberte co můžete. Ty vypij tohle." Nyran zalovil ve své kožené brašně a podal Haglesovi červenou ampulku. Ten ji do sebe kopl, zaťal zuby a znovu si stiskl rozsápané a rozdrcené předloktí. Najednou jako by se mu kosti začaly samy od sebe rovnat a rány se pomalu zacelovaly. Ne však zcela.

"Silnější bohužel nemám. Bude to teď muset stačit. Můžeš něco pobrat?"

"Když mě ponese, tak ano," zašklebil se Waren.

Nyran zavrtěl hlavou. Na jeho debilní vtípky byli všichni zvyklí.

"Dělejte, máme málo času. Ty kopáči už budou určitě v táboře."

"Jednoho jsem potkal válet se v lese. Měl smůlu," řekl Jiffy.

"Ještě jich tam bylo pět dalších. Jdeme!"

Pobrali co nejvíc zavazadel a vydali se na úmornou cestu k Novému táboru.

Slunce se sklánělo k západu. Na nehybná těla se začínaly slétat mouchy, když se v dálce ozval skřek větřících mrchožroutů.

"Chlapi pojd'te sem! Koukněte, co máme tady!" Výbuch veselí doprovázel otevření jedné z ukořistěných beden. Mezi bandity se jednalo o rituál. Všichni byli shromážděni v baru na jezeře při otvírání kořisti. V právě otevřené bedně se na ně usmívala hezká řádka lahví myrthanského piva. Za bujarého smíchu začaly lahve putovat z ruky do ruky. Chlapi byli dlouho zvyklí pouze na místní rýžovou pálenku.

"Tak dost! Zbytek zabírám do zásoby!" zarazil veselí Silas. "Nenechám vás vychlemtat všechno naráz."

Jiffy se ušklíbl a zavrtěl hlavou. Se Silasem nebylo radno pouštět se do křížku. V další bedně objevili zásoby sýra. Nyranovi vždycky vrtalo hlavou, jak je možné, že v bednách vydržel sýr tak dlouho čerstvý, zvlášť v těchto vedrech. Tím spíše zásoba šunek objevená v další bedně. Jiffy si povzdechl, když v ostatních krabicích objevili chleba,

spoustu jablek a víno. Také by mohli občas posílat z Myrthany pestřejší stravu. Ale pořád lepší než jen rýže, kterou tu jedli každý den. Rýže už měl po krk.

Té noci v baru probíhaly bujné oslavy. Nyranova parta byla tentokrát středem zájmu.

“Haglesi, co tvoje ruka?”

“Už je v pořádku. Navštívil jsem Cronose.” Hagles vytáhl svou dřevěnou flétnu, kterou si sám vyřezal a začal hrát veselou melodii. U vedlejšího stolu hráli dva pobudové kostky. Za nimi se dva rudaři hádali nad nějakým pergamenem. V místnosti se převaloval dým, vycházející z úst Isidrových zákazníků, kterých nebylo málo. “Povídám ti, že bysme byli schopný vyrábět mnohem kvalitnější trávu, než ty sektářský blázni. Budem v balíku!” Jacko se ani nesnažil být příliš potichu, když se v rohu hádal se svým kamarádem. Crab se právě zvedl, že se dojde vymočít, když mu nějaký vykropený rudař poblil boty. Crab si ho změřil, načež mu takovou napálil, až nešťastník skončil v rohu mezi sudy, kde rovnou zůstal ležet.

Kretén, pomyslel si Crab, zatímco ostatní se scéně smáli. Vyšel důstojně kolébavým krokem ven a obešel budovu po chatrném molu, aby si ulevil. Stáhl kalhoty a začal močit do jezera. Taková úleva, právě včas. Hlavou mu blesklo, jak je krásné, že právě touhle vodou zalévají svá rýžová pole, z nichž pak sklízí svou krmí. Života v kolonii měl po krk. Bylo to tři roky, co ho sem strčili. V Nyranově partě sice našel přátele, ale šťval ho tu každý kámen, každé stéblo trávy. A rýže. Samá rýže. Ráno, v poledně i večer. Dnešek tvořil výjimku z dlouhých nudných rutinních dnů. Posadil se na okraj mola a zul si poblité boty. Do nosu ho praštil puch ještě horší než zvratky. Boty si moc často nesundával. Začal je máchat ve špinavé vodě. Jezero obyvatelům Nového tábora sloužilo kromě záchoda také jako pohodlná skládka. Hráz jim ochotně všechny odpadky zadržovala pod nosem. Nehledě na to zauvažoval, že už se také hezkou řádku dní nekoupal. Právě když se rozhodl, že je čas to napravit, začaly z nebe padat kapky, které se velmi rychle změnily v prudký lijavec. “No paráda. Co jiného by se taky dalo čekat?” Nazul si mokré boty a vydal se zpátky za ostatními dovnitř. Stráž tvrdohlavě stála před dveřmi i v největší dešti. Ale to je jejich věc, pomyslel si Crab. Já bych tam nestál.

Uvnitř právě probíhalo pozdvížení kvůli vodě, která z horní terasy zatékala po rovné rampě rovnou do dveří baru. Na podlaze se už tvořila louže, která dobývala další a další území.

“Kdo stavěl tu střechu?! Proč jste ji neudělali i nad rampou?” Nikdo nevěděl.

“Někdo to musí spravit.” Ozývaly se souhlasné výkřiky. Jiffy si jen povzdechl. Crab věděl, že “někdo” ve skutečnosti znamená, že to neudělá nikdo a střecha přestane být tématem do dalšího deště. Pár banditů se právě chystalo sejít z terasy, ale mokré dřevo k nim bylo nemilosrdné. Za velkého rachotu a veselí všech ostatních jim nohy podklouzly a oni se zřítili dolů, kde na ně již čekala zlomyslná stěna.

“Kterýho idiota napadlo dát sem rampu místo schodů?!” stěžoval si jeden z nešťastníků, drže se za hlavu a snaže se zabránit výkvětu jisté boule. Nikdo nevěděl.

“Co řešíš? To jen ty po tom neumíš chodit,” zvolal Waren.

“Vsadím se, že zato ty ano,” vykřikl Crab.

“Vsadíš se? O co?” A tak to tehdy začalo. Sázka střídala sázku. Warenova kuráž a následný držkopád inspirovaly ostatní, kteří rovněž chtěli předvést svůj um, a jiní sázeli zase na ně.

Nikdo neřešil pomalu už centimetrovou vrstvu vody po celé podlaze, která se zatím linula ven předními dveřmi a do jezera.

Nakonec to všichni vzdali, někteří slušně potlučení. I nějaká zlomená noha se jistě našla. Někteří lehčí o spoustu nugetů, jiní s notně napěchovanými váčky. Už bylo jasné, že během deště se nahoru nikdo dostat nedokáže. Většině však bylo líto spíše to, že příležitosti k sázení byl konec. A netrvalo dlouho, než se objevila nová disciplína: závod v pití a následný závod kolem budovy.

Jiffy se dosud úspěšně vyhýbal veškeré pozornosti.

“Hej Jiffy! Vsadím se, že budu rychlejší než ty!” vykřikl Cipher. Jiffy si povzdechl a zakroutil očima. Neměl nejmenší chuť se do něčeho podobného pouštět.

“Děleeej! Seš sraab!” “Jiffánek nikdy pít neuměl!” “Můžeme ti dát nějaké zvýhodnění, abys nebyl úplně poslední!” “Jahahahaha!”

Jiffy se zamračil. Viděl, že Cipher je stejně dost zhulený, což je zvýhodnění samo o sobě.

“Jste idioti.” Vytáhl láhev pálenky a udeřil s ní o stůl, což bylo znamení, že výzvu přijímá.

“Připomínám pravidla: pět lahví a okruh kolem hospody. Kdo bude dřív na svym místě, vyhrál a soupeř mu platí útratu další den.”

Jiffy si znovu otráveně povzdechl a přikývl.

“Tři, dva, jedna - ted!”

První dvě lahve šly jako po másle. Třetí už byla složitější. Čtvrtá a pátá se mu smály do ksichtu. Ale nakonec i tu pátou přepral. Cipher byl rychlejší a už vrávoral směrem k východu. Nicméně Jiffy vyrazil rychleji - srazili se ve dveřích a podroušení se oba jali padat vstříc náruči jezerních vod. Zhulený a zpitý Cipher se sice vyškrábal na břeh, ale pak sebou pleskl do bláta a už se nezvedl. Jiffy nevěděl, jak se mu podařilo dostat zpátky na místo, jen si pamatoval, že ho po cestě zradilo tak přátelsky vypadající molo za budovou a na místě, kde předtím Crab močil do vody následoval trajektorii jeho chcanek.

Nakonec se zřítil zpět na svou židli. Po pravdě se řítit i dál a zůstal se válet pod stolem.

“Chlapi! Pro dnešek piti stačí!” zvolal Nyran. “Ale vsadím se, že..”

“Ne! Už ne!”

“Že nachytám víc mrchožroutů než támhle ubřečenej Waren.” Ten se jen zasmál. “Ty a lovit?”

“Taže přímáš zásku?” Ožralému Nyranovi už skoro nebylo rozumět.

“Jasně! Kdo se přidá?” Ozvalo se ještě několik souhlasných výkřiků od těch, co se ještě drželi na nohou. Zbytek si hrál na ryby v louži na podlaze.

“Tak dem!” Nikdo neřešil, že už je dávno po půlnoci a sotva se drží na nohou. Nyran si pamatoval jen to, že zamířil zhruba směrem k bráně z tábora. A pak už si nepamatoval nic.

Probral se ve svojí chatrči na slamníku. Jak se tam dostal, mu zůstalo utajeno. Přijal výzvu zvednout se na všechny čtyři. A pak na dvě. A pak... Svět se mu zakymácel pod nohama a ty se rozloučily s podlahou. Nakonec se vyplazil před chatrč. Snažil se zaostřit a uviděl ve spodní uličce rázujícího Larese s nasraným výrazem ve tváři. A jeje. Tohle někdo schytá.

Z chatky, kolem které právě Lares procházel se najednou vyvalila hlava a její majitel drže se futer jako záchrany vychrstl na zápraží obsah svého žaludku. Bohužel tam právě procházel šéf, kterému zbytky večeře původně určené pro Starý tábor skončily na botách.

“Ty kreténe! Co to vedu za bandu idiotů?!” Úderem, za který by se nemusel stydět ani troll, vrátil Lares nešťastníka zase domů.

Vedle další chatky právě dřepěl na sudu jiný kolega a ukládal do něj stoličky století. Lares si zacpal nos. Všichni ale tohle brali jako samozřejmost. Záchodů jako na hradě se jim zde nedostávalo. Sudy se pak shazovaly do jezera. Lares došel k chatrči, která páchla sama o sobě. “Cylare! Vylez, ty hroudo hoven!” Majitel chatrče už několik dní když dojedl, zbytky jídla prostě jen upustil na zem a odkopl stranou. Ze dveří se vyvalila rodinka žravých štěnic. Odpadkový ráj pro ně byl ideálním domovem. Bohužel už se začaly rozlézat i po okolí a obtěžovaly všechny ostatní. Lares tomu právě přišel učinit přítrž.

Cylar vyšel ven a založil si ruce na prsou. “Co je?”

“Buď do večera ten bordel uklidíš a neuvidím tady ani jednu štěnici, nebo skončíš na dně jezera. Říkám ti to v klidu.”

“Mně nikdo nebude říkat, co mám dělat.” Tenhle přístup byl mezi bandity bohužel až příliš častý. Nyran Laresovi jeho roli nezáviděl.

“Opravdu?” Vteřinu si nevraživě zírali do očí, načež Lares bleskurychle vytasil svou sekeru a s ní letěla i nabubřelá hlava pobudy, jen to zuchlo. Lares si pořádek zjednat uměl.

“Uklid’te někdo ten bordel. Za odměnu ať si nechá novou chatu.”

Bandité se po prvotním šoku začali rozcházet. Nyran si uvědomil, že má hrozný hlad. Ve své truhle vystrachal misku rýže a nějaké krysokrtí stehno, které nebylo ještě úplně plesnivé. Pustil se do rýže a k tomu přikusoval maso. Zašklebil se. Nebylo právě nejčerstvější. Chce to čerstvou pečení. Tu se upamatoval na včerejší sázku.

“Hej lidi!” Zvolal Nyran, ale z výkřiku ho hrozně rozbolela hlava. “Včera v hospodě padla sázka o to, kdo přitáhne víc mrchožroutů. Trvám na tom, že výzva trvá. Vyhodnocení proběhne večer před barem.”

Někteří nadšeně přizvukovali, jiní jen zakroutili hlavami a dál se věnovali své rutině.

Nyran zkontroloval tětivu svého luku. Raději ji ještě naolejoval, aby mu nenavlhla v případném dešti. Do toulce naskládal šípy ze své truhly, aby doplnil zásoby. Musel při tom odhrabat stranou trochu rýže, pár magických nugetů, nějaké nádoby a pochodně. A lahve pálenky na horší časy (rovnou si jednu dvě schoval do brašny). Všechny šípy měly kovanou špičku. Kdyby tak někoho napadlo vyrábět hroty z magické rudy, jistě by to znamenalo významnou výhodu v boji. On však stejně luk používal hlavně při lovu. Zkontroloval zbraň, utáhl přezky na své zbroji a vyrazil. Cestou míjel lhostejné tváře. Butch zrovna smažil na pánvi maso, vzduchem se nesla libá vůně. Tedy kromě toho všudypřítomného smradu upocených tuláků. Chaser se zase drbal mezi půlkama a civěl nepřítomně do prázdna. Lerro vařil cosi v kotli, ale puch připomínal spíš vývar z ponožek. Jídlo to asi nebylo. Nakonec minul Kagana, který zase rozdával svůj materiál, a to už se k Nyranovi přidávali další. Jako obvykle všichni z jeho party: Waren, Jiffy, Crab a Hagles. Ještě zahlédl Bournu, Alexe, Dorianu a pár dalších, jejichž jména si nepamatoval. Prostě banditi. Dali se do klusu. Proběhli kolem nečinné žoldácké stráže, která právě soutěžila v házení kamínků

na stěnu. U rýžových polí to vzali zleva rybníka a Nyran si už poněkolkáté kladl otázku, k čemu je banditům ta brána vpravo.

Někteří se za skalnatým obloukem vydali doprava přes most. Bylo známo, že tím směrem pobývá často hejno mrchožroutů. Nyranova tlupa zamířila vlevo, směrem k lesu.

Slunce už vycházelo a nadešel další parný den. Proč vlastně nosíme tyhle kožešiny v takových vedrech, pomyslel si Nyran. Jsou nám platné asi jako krysokrtovi hřívá.

Už byli u lesa. Rozdělili se. Teď už je v tom každý sám za sebe. Na Nyrana padl stín stromů. Pod střechou větví bylo trochu chladněji, ale rozhodně ne tolik, kolik by mu vyhovovalo. Nadechl se nosem, aby zachytil všechny pachy lesa. Jediné, co zachytil, byl však vlastní smrad. Musí se dostat hlouběji do jejich teritoria. Tady. Stopy! Vedly hlouběji do lesa. Zamířil tedy tím směrem. Našlapoval velmi opatrně. Ale to je přece... Ó ano. Vlčí hovno. Zdá se, že není jediným predátorem lačnícím po mrchožroutím mase. Musí si dávat pozor.

Tam! Skrze mezeru v křoví pozoroval hlavu kvokajícího ptáka. Kde je jeden, bude jich víc. Opatrně vytáhl šíp, napjal tětívu. Zamířil. A najednou ptáka skolil šíp. Jenomže cizí! Přišel pozdě. Z jiného houští se s radostným pokřikem vyřítil Hagles. Radoval se však příliš brzy. Zpoza stromu se bleskově vyřítila zubatá tlama, čelist cvakla. Zoufalý výkřik šokovaného bandity. Chňapavec! Kde se tady vzal?! Na tohle nebyli připraveni.

Nyran šokovaně pozoroval krvavý konec svého kamaráda. Vzpamatoval se, až když netvor začal na příteli hodovat. Zamířil... A najednou uslyšel ono typické zavrčení hned vedle sebe.

“Chytrý chlapec!” Stačil se pouze otočit, aby pohlédl smrti do tváře.

V jiné části lesa Jiffy číhal opatrněji. Chytrě nastražil starší kus masa mezi stromy. Pach v tomhle vedru brzy přiláká kýženou kořist. Už ale čekal dlouho a začínalo ho to zmáhat. Tahle sázka je otrava. Musel se vymočít. Opřel luk o strom a začal rozepínat všechny důležité přezky. Právě když se dostavil pocit nebeské úlevy, zpozorněl. Návnada byla pryč.

Najednou v šoku pozoroval, jak se před ním z trávy vztyčila zubatá. Chtěl ještě schovat svůj poklad, aby aspoň umřel důstojně, ale už viděl, že to nestihne. “To je otrava,” naposledy si povzdechl a pak sluneční svit potemněl.

“Bylo jasné že z toho bude mrzutost.”

“Máš asi pravdu.”

“To vážně není můj problém.”

“Nech si to pro sebe. Tohle lidi nemusí vědět.”

“Neměl bys všemu věřit.”

“To nebylo moc chytré.”

“Pojďme raději mluvit o něčem jiném.”

Asi týden poté si Ratford povídal s Draxem. Ještě teď ho mrazilo, když si vzpomněl, jak byli vysláni, aby našli bláznivou loveckou výpravu, která se dlouho nevracela. Nepodařilo se jim identifikovat, kdo je kdo, když je konečně našli. Jen Haglesova flétna byla němým důkazem o identitě svého majitele.

Ratford se právě chystal něco říct, když zahlédl bezelstného jinocha, kterýžto si to naivně rázuje ozbrojen jen klackem od místa výměny...